

Hồi 46

Khéo Dọ Mưu Sâu

Nhận ra Thiết Vô Song có mặt tại bàn tiệc, Tiểu Linh Ngư trong một giây ngắn ngủi đã nghĩ đến nhiều việc.

Tâm tư của chàng xáo trộn mạnh, có thể vì kinh hãi mà cũng vì nghi ngờ.

Chàng không thể không tin, bởi sự thực hiện ra trước mắt đó.

Tuy nhiên, chàng chưa vội quyết đoán, cứ theo dõi câu chuyện bên trong, xem họ còn nói gì với nhau. Chàng chắc chắn là đoạn cuối của câu chuyện sẽ tiết lộ nhiều bí mật có thể sự tiết lộ đó sẽ giải tỏa một vài nghi vấn đang hiện trong đầu óc chàng.

Triệu trang chủ rót đầy một chén rượu, cất cao chén lên, cười hì hì, thốt:

- Hiền huynh đệ cùng Thiết lão tiền bối là những bậc đấng anh hùng. Triệu Hương Linh này tài gì, đức gì mà lại được ba vị chiếu cố chứ ? Tại hạ cao hứng phi thường ! Cao hứng đến độ tưởng mình đang nằm mộng đó, các vị ! Nào, các vị nâng chén lên, chúng ta cùng uống, uống đủ ba chén mỗi người để mừng cho tại hạ được cái vinh hạnh lớn nhất của một con người !

Hai anh em song sinh đó lập tức nâng chén, uống cạn.

Còn Thiết Vô Song thì ngồi yên, không buồn đưa tay cầm chén lấy lệ cho phải lẽ.

Người mập ở bên tả chộp mắt mấy lượt, cười vuốt.

- Anh em tại hạ, thuộc lớp hậu sanh trên giang hồ, là những tiểu tốt vô danh, đâu dám xem mình ngang hàng với bậc đại anh hùng như Thiết lão tiền bối ? Nếu không có Triệu trang chủ cho gọi đến đây, thì làm gì có can đảm đồng bàn với Thiết lão tiền bối chứ !

Người mập kia điểm một nụ cười, phụ họa:

- Phải đó ! Nếu trên giang hồ, người ta nghe nói là La Tam và La Cửu có một lần ngồi chung bàn chúc chén với Thiết lão tiền bối, thì chẳng biết họ sẽ hoan nghinh ngưỡng mộ như thế nào.

Thiết Vô Song bật cười ha hả, rồi lão nâng chén rượu lên đáp:

- Hai vị khiêm nhượng quá chừng ! Lão phu tuy cao niên rồi, song nào đã điếc cả hai tai đâu ! Thì tự nhiên, lão phu cũng phải nghe truyền thuyết về Lang thị huynh đệ bôn tẩu trên giang hồ, luôn luôn biểu lộ cái hào tâm, hiệp khí. Ha ha ! Lão phu xin kính hai vị một chén.

Tiểu Linh Ngư cười thâm, nghĩ:

- Đúng là một cuộc người tung kẻ hứng, hiệp nhau lấy phẩn trát mặt, lấy son tô môi ! Thiết Vô Song từng tự hào mình là trước ngọc khuôn vàng của hào kiệt vùng Tam Tương, thế mà vẫn bị dụ hoặc dễ dàng trước những lời tâng bốc rẻ giá ! Anh em họ La này có thái độ xu nịnh như thế, chắc chắn chẳng phải là nhân vật chân chính.

Triệu Hương Linh mỉm cười, nối tiếp:

- Cả ba vị cùng khiêm nhượng cả ! Đành là Thiết lão tiền bối đức cao, vọng trọng, người người khâm ngưỡng, song hai vị cũng chẳng phải là những kẻ vô danh ? Trong thiên hạ ngày nay, có ai dám khinh thường hai vị không chứ ?

Y hướng qua Thiết Vô Song, tiếp luôn:

- Có lẽ lão tiền bối chưa biết điều này, là hai vị đồng bào huynh đệ đó, tuy mới xuất đạo trên giang hồ chưa được bao năm, song vừa ra mặt là hạ tận diệt bọ Thái Hồ, kế đó lại chặt đầu Ngũ Hồ vùng Tế Lô, rồi cũng chỉ hai người thôi, hạ sát Thập Bát Khẩu tại Thái Hành sơn, mỗi lượt xuất hiện là đường đường chánh chánh, liệt liệt oanh oanh !

Thiết Vô Song cau mày:

- Lạ chưa ! Những việc trọng đại như vậy lão phu lại chẳng hề nghe biết !

Triệu Hương Linh mỉm cười:

- Bởi lão tiền bối nào biết được là hai anh em họ không muốn phô trương thành tích, vô luận làm việc gì, làm thì đường đường chánh chánh, làm xong rồi lại bật tiếng im hơi, dù ai có hiểu ít nhiều, hỏi đến họ, họ cứ lắc đầu, không hề nhận vinh dự qua những hành vi bảo trì đạo nghĩa ! Cái đức khiêm tốn đó, nào phải mỗi người mỗi có được ?

Thiết Vô Song mỉm cười:

- Tốt ! Tốt ! Nếu thế thì nhất định là lão phu phải kết giao mới được ! Chỉ vì... lão phu còn thắc mắc một điểm này, là đồng bào huynh đệ song sanh, tại sao một người lại gọi là Tam, còn người kia lại gọi là Cửu ? Từ Tam đến Cửu, có sự cách biệt đến sáu ngôi kia mà ?

La Tam cười nhẹ:

- Văn bối dùng con số mà đặt tên, chứ không do ngôi thứ sanh thành trong gia đình. Văn bối thích con số ba, nên xưng là La Tam. Giản dị như vậy đó !

La Cửu cười hì hì, tiếp:

- Còn văn bối, thì thích con số chín, nên xưng là La Cửu, mặc dù chính văn bối là huynh, La Tam là đệ !

Thiết Vô Song vỗ tay cười lớn:

- Hay quá ! Hay vô cùng ! Ai nghe các vị xưng tên rồi, cũng không tưởng nổi có sự đảo ngược ngôi thứ như thế ! Bởi khi nào Cửu lại là huynh, mà Tam thì là đệ chứ ?

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Hai vị có tài cao như vậy, chẳng hay đã thọ giáo nơi bậc cao nhân nào ? Và tại sao hai vị lại xuất đạo quá muộn ? Lão phu chỉ mới nghe giang hồ truyền thuyết về hai vị, ba năm trước đây thôi.

La Cửu đáp:

- Anh em văn bối, chuộng võ ngay từ lúc còn nhỏ, đó đó đã bắt đầu luyện tập tại nhà từ thuở thơ ấu, bắt quá chỉ biết múa may một vài kiểu cách mè quào, chó chạy, có ra gì, cần có ân sư ? Đến bốn mươi tuổi đầu, anh em văn bối còn phải quanh quẩn trong gia đình, phụng dưỡng song thân, tự nhiên dù muốn sớm góp mặt trên giang hồ, càng không làm sao bỏ đạo hiếu được. Mãi sau này, phụ mẫu song vong, xong thời gian thủ hiếu là anh em văn bối thực hiện mộng lòng ngay !

Thiết Vô Song thở dài:

- Các vị là bậc đại anh hùng, mà cũng là bậc đại hiếu thảo ! Đáng được người đời khâm phục !

La Tam cười nhẹ:

- Lão tiền bối quá khen !

Thiết Vô Song tiếp:

- Có điều, các vị đã hạ sát Thất Sát, Ngũ Hổ, Thập Bát Khâu, chúng là những ma đầu trong Hắc đạo, tài nghệ tuyệt luân, như thế chứng tỏ các vị phải là những tay siêu phàm. Đã là bậc siêu phàm mà các vị cho rằng không thọ giáo nơi một danh sư nào, thì lão phu... khó tin thật !

La Cửu điềm nhiên:

- Trước mặt lão anh hùng, bọn văn bối đâu dám nói ngoa !

Thiết Vô Song gật gù:

- Thế hai vị đúng là những kỳ nhân trong thiên hạ rồi ! Tự mình sáng chế võ công, tự mình luyện thành cái tài tinh diệu, thật là chuyện hi hữu !

Lão hỏi:

- Hai vị có thể cho lão phu thấy một vài tuyệt kỹ chẳng ?

La Tam điềm nhiên:

- Trước cửa Lỗ Ban, bọn văn bối đâu dám múa rìu ?

Thiết Vô Song lắc đầu:

- Chỉ có cách đó mới làm cho lão phu tin được thôi, nếu không thì lão phu đành ninh hai vị giấu sư môn, không hơn không kém !

La Cửu mỉm cười:

- Thật tình, bọn văn bối chẳng dám vô lễ trước mặt lão tiền bối, mong lão tiền bối đừng bắt buộc bọn văn bối có cử động ngông cuồng, gây sỉ tiểu trên giang hồ.

Thiết Vô Song buông gọn:

- Nếu hai vị cương quyết từ chối, thì lão phu cho rằng hai vị khinh thường lão phu đó.

La Tam cau mày:

- Khổ quá !

Thiết Vô Song trầm giọng:

- Hai vị thực tình không nể mặt lão phu ?

Triệu Hương Linh khẩn cấp vừa cười vừa thốt:

- Thiết lão tiền bối có cái hiệu Ái Tài Như Mạng, hai vị không biết hay sao chứ ? Hai vị không nên tạo thất vọng cho Thiết lão tiền bối !

La Tam cười thắm:

- Trang chủ cũng...

Triệu Linh Hương chặn ngay:

- Nói thực, chính tại hạ cũng muốn xem cái tài của hai vị !

La Cửu vọt đứng lên:

- Nếu vậy, cung kính bất như phụng mạng, văn bối phải múa may cho xong !

Hai người, thân vóc mập mập, mập mà cao, mà lớn, vén tay áo rồi, trông họ như hai hộ pháp.

Họ biểu diễn vũ công ngay tại đại sảnh.

Chẳng những Thiết Vô Song và Triệu Hương Linh ngưng thần, chú ý xem cả hai biểu diễn, mà Tiểu Linh Ngư cũng hết sức lưu tâm theo dõi mỗi cử động của anh em họ La.

Chàng nhận thấy, anh em họ La gây niềm thích thú nơi chàng rất mạnh, dó đó chàng muốn biết cả hai thành tựu như thế nào.

La Cửu sử dụng Song Bàn Chưởng, còn La Tam thì thi triển Đại Hồng Quyền.

Chưởng cũng như Quyền, xuất phát rất nhanh, không vì thân vóc đồ sộ mà kém phần linh hoạt.

Họ đánh rất khéo, trên vững, dưới vững, công thì kia thủ, thủ lại có luôn công, thủ và công đều nhanh, diệu.

Nhưng, Song Bàn Chưởng và Đại Hồng Quyền là những môn học sơ đẳng. Phàm là tay tầm thường nhất trên giang hồ cũng biết sử dụng hai môn đó.

Có thể bảo, những tên đánh xe, chăn ngựa, giữ lửa cũng biết những môn đó.

Bất quá anh em họ La biểu diễn rất khéo vậy thôi, những con mắt tầm thường thì tán thưởng thật, song đối với vị lãnh tụ võ lâm vùng Tam Tương thì cái trò múa may đó có giá trị gì ?

Thế mà Thiết Vô Song nhìn chăm chú đến sững sờ !

Đúng như lời anh em họ La đã nói, họ múa qua mắt thợ !

Chính nhận thấy cả hai chẳng có một đặc điểm gì, nên Thiết Vô Song sững sốt. Với võ công đó làm gì họ tạo nên những thành tích dọ Triệu Hương Linh vừa thuật ?

Họ đi trọn các đường quyền, chưởng đó, cả hai cùng đổ mặt, đổ vì mệt mà cũng vì thẹn.

Họ dừng lại, vòng tay vái chào:

- Lão tiên bối đã xem rồi, bây giờ xin lão tiên bối chỉ giáo nếu thấy có chỗ nào sơ xuất !

Thiết Vô Song mơ hồ:

- Ừ ! Ừ !

Triệu Hương Linh cười nhẹ:

- Võ công thành tựu đến mức độ đó quả đáng ngợi ! Thảo nào mà các vị chẳng thành danh gấp ? Tuy những chiêu thức đưa ra rất thông thường, nhưng hiệu dụng cực kỳ thâm diệu do sự xuất phát của hai vị.

Y day qua Thiết Vô Song hỏi:

- Lão tiên bối đồng ý như thế chứ ?

Thiết Vô Song lại mơ hồ:

- Ừ ! Khá lắm ! Khá lắm

Tiểu Linh Ngư cảm thấy niềm hứng thú đối với anh em họ La tăng gia rất nhanh.

Chàng nghĩ thầm:

- Hai anh em họ đúng là những kẻ âm trầm, bên ngoài thì vừa ngông nghênh vừa trân tráo, như những con cừ non lần đầu tiên ra đồng cỏ thích tung tăng, song bên trong lại chứa chất một cái gì thâm hiểm nhất trần đời ! Đến Thiết Vô Song là bậc lão luyện trên giang hồ mà vẫn bị họ qua mặt như thường ! Có chắc gì lão nhận ra, trong cái tầm thường họ vừa biểu diễn có cái tuyệt phi thường ?

Họ chủ trương lộ ngu, giấu khôn như thế, chẳng những không ai biết được võ công của họ như thế nào, trái lại chẳng ai bận tâm đề phòng họ nữa. Có như vậy họ mới thực hiện những mưu đồ xảo diệu, có như vậy họ mới giấu những tâm cơ gian hoạt.

Những con người đó mới đúng là mẫu người đáng sợ nhất.

Nhưng, cái mưu đồ hiện tại của họ như thế nào ? Họ có liên quan gì đến bao thuốc nằm kia chẳng ?

Và, Tiểu Linh Ngư cũng chẳng suy đoán được lai lịch của họ.

Họ phải có một lai lịch thực, chứ cái tên La Tam và La Cửu đó, có vẻ khả nghi quá chừng.

Theo dấu những phẩn thuốc rơi rải dọc theo đường đến đây, cốt để lấy lại một phần nào số thuốc kia, song Tiểu Linh Ngư đến đây rồi, trông thấy hai anh em họ La, chàng không dám giữ trọn cái chủ ý đó nữa.

Chàng phải cố kỵ họ, nếu không muốn gây thêm phiền phức sau này, quá nhiên phiền phức.

Trong đại sảnh, Triệu Hương Linh lại nâng chén lên, cười mấy tiếng rồi thốt:

- Đêm nay dù tại hạ bị cái án không đầu kia phủ lên đầu, nhưng bù lại có hai vị đến đây rồi, hơn nữa lại được vinh hạnh đồng chuốc chén với Thiết lão anh hùng, thì tại hạ nghĩ nhân họa mà được phúc ! Phàm con người gặp phúc là phải tận hưởng, hưởng để quên cái họa vô can !

Tiểu Linh Ngư giật mình, lại nghĩ:

- Một vụ án vô đầu ? Vụ án chi ?

Vừa lúc đó có tiếng bánh xe lăn, tiếng ngựa dậm chân từ bên ngoài cổng trang viện vọng vào.

Thiết Vô Song đẩy chén rượu vào sâu trong bàn, vụt đứng lên, sắc mặt hơi biến, thốt như hỏi:

- Lại đến rồi à ?

Tiếng cười vừa dứt âm vang, lão đã bước ra đến bên ngoài.

Cổng trang đã mở ra rồi, xe do ngựa kéo cũng đã vào bên trong rồi.

Nhưng, chẳng có xe phu !

Triệu Hương Linh phân phó gia nhân, mang những chiếc bao trên xe xuống, mở ra xem.

Đương nhiên, những bao đó chứa đựng Phụ Tử, Nhục Quế, Tê Giác, Hùng Đảm.

Mục kích cảnh tượng đó, Tiểu Linh Ngư giật bắn mình suýt rơi xuống đất.

Bên trong đại sảnh dưới ánh đèn, gương mặt của Thiết Vô Song và Triệu Hương Linh biến sắc đến trắng nhợt.

Mãi một lúc lâu, Triệu Hương Linh mới lấy lại bình tĩnh, lẩm nhẩm:

- Cái gì thế ? Tại sao có việc lạ lùng như thế ? Từ chiều đến bây giờ có đến bảy tám cỗ xe chở thuốc như vậy, xe không người nhưng lại đầy thuốc, thuốc vô duyên vô

có được chuyển vận đến đây ! Một trò đùa ? Ai tạo nên trò đùa này ? Để mua vui, hay để gieo họa cho tại hạ ?

Thiết Vô Song cau mày:

- Thuốc, thuộc loại quý, số lượng lại quá nhiều, có ai phí của làm một trò đùa đắt giá như thế được ? Bao nhiêu thuốc đó, muốn mua tất cả thì ít nhất cũng phải bán một gia sản lớn lao mới trang trải nổi ! Trên đời này, chẳng làm sao có một kẻ nông quá độ như vậy đâu !

Triệu Hương Linh thở dài:

- Theo ý tiên bối thì cái nguyên do sự kiện này là sao ?

Thiết Vô Song trầm ngâm một chút:

- Nguyên do như thế nào, chỉ có trời mới biết gặp được ! Còn như mục đích thì phải là một thực hiện độc kế, bất lợi cho trang chủ rồi đó !

Triệu Hương Linh trầm giọng:

- Nhưng, những thứ này đâu phải là độc dược ? Trái lại, có thứ rất bổ dưỡng. Đưa những thứ thuốc này đến đây, đâu có thể hại nổi chúng ta ?

Y day qua anh em họ La, hỏi:

- Nhị vị có ý kiến chi chăng ?

La Cửu mỉm cười:

- Thiết lão tiên bối có kiến thứ rộng, đã đoán, như vậy, chắc không sao đâu ?

La Tam cũng cười, tiếp nối:

- Đúng thế ! Nếu Thiết lão anh hùng không đoán được thì anh em tại hạ tài gì thấu đáo đạo lý của sự tình ?

Thiết Vô Song thở ra:

- Thật tình, lão phu không hiểu nổi !

Lão không hiểu nổi, nhưng Tiểu Linh Ngư hiểu nổi !

Chàng trầm nghĩ:

- Hay ! Hay cho các người lăm lăm ! Các người chạy tang vật, các người đưa số thuốc đến đây, để cho Hoa Vô Khuyết tin rằng người hạ độc là Thiết Vô Song, thì ra các

người dựng cái kế liên hoàn, cực kỳ tàn độc ! Rất tiếc cho các người, sự việc này lại diễn ra trước con mắt Tiểu Linh Ngư. Các người phí tận tâm cơ vô ích !

Chàng đảo mắt nhìn quanh rồi âm thầm thở ra.

Chàng tìm một cửa hiệu bán phấn, son, nháy qua tường vào trong một chút rồi trở ra, nơi tay có một bao nhỏ.

Khỏi phải nói, làm một tên đạo chích bất đắc dĩ, thì Tiểu Linh Ngư có thừa khả năng.

Khi bình minh lên, Tiểu Linh Ngư đã hoàn toàn thành một người khác lạ.

Bây giờ thì chàng nghiêm nhiên là một tiếp đãi viên trong các kỹ viện, với gương mặt trắng, ngả màu xanh xanh, với mi mắt mọng lên vì đã lấy đêm làm ngày, vì đã bắt những bộ phận trong cơ thể làm việc khi mà phần đông thiên hạ cho những bộ phận đó nghỉ ngơi.

Không là người trác táng, nhu cầu sinh hoạt bắt buộc những kẻ đó nối liền cái ăn cái uống với nghề nghiệp của kẻ trác táng, thì gián tiếp những nam tiếp đãi viên phải chịu ảnh hưởng ít nhiều do khung cảnh nghịch thường tạo nên.

Dĩ nhiên, khi chàng thay đổi dạng thì có trời mới nhận ra chân tướng của chàng. Bởi cái thuật cải sửa dung mạo, chàng đã học rất tinh tường nơi Bất Nam Bất Nữ Đồ Kiều Kiều.

Bình minh lên, tại thị thành, không đâu náo nhiệt bằng những ngôi hàng quán, ai ai cũng tìm cái gì lót dạ để phấn đấu dành sự sống dưới bóng mặt trời.

Và Tiểu Linh Ngư tìm một nơi nhiệt náo nhất, vào đó điểm tâm.

Chàng ăn nhiều quá, hầu như ăn luôn cho hai bữa cơm trưa và chiều, chàng sợ không có thì giờ ăn trong ngày, chàng nghĩ rằng sẽ phí nhiều công lực trong ngày.

Trước khi bắt tay vào việc, chàng phải chuẩn bị cái dạ dày có khả năng chịu đựng, dạ dày không yêu sách thì chàng được rảnh rang hành sự.

Nơi ngôi quán chàng dùng điểm tâm, phía trước mặt, không xa lắm có một phiên chợ.

Ngôi quán đã nhiệt náo, thì phiên chợ đó còn nhiệt náo hơn.

Giữa biển người họp chợ đó, có một gã hán tử, thân vóc cao, hơi ốm, xách nơi tay một chiếc lồng sơn đen.

Trên mặt hấn, tại hai gò má nhô xương, có một khoanh thuốc dán, thoáng nhìn qua, tưởng như hấn có bốn con mắt, hai đen hai trắng.

Một tay xách lồng màu đen, tay kia cũng chẳng để không, tay kia luôn luôn thăm dò vào những chiếc túi của khách mua, người bán.

Thì ra, hấn là một gã móc túi !

Hấn đi tới đi lui, nhìn quanh nhìn quẩn, tìm những con mồi, chắc ý con mồi nào rồi, là hấn nhanh như chớp xấp lại gần.

Tiểu Linh Ngư ăn xong, theo sau hấn liền.

Hấn đi vòng vòng trong khu chợ, hấn đi lần đến chỗ thua người, Tiểu Linh Ngư bất thần vượt lên, vỗ tay lên đầu vai hấn, cười hì hì tán:

- Bàn tay của bằng hữu nhanh quá ! Bằng hữu làm xem được lắm đó nhe !

Gã vô lại quay đầu, nổi giận ngay:

- Tiểu tử ăn no rồi, không có việc gì làm, lại cho thiên hạ đám đá cho vui phải không ?

Vừa mắng, hấn vừa hoành tay tát vào mặt. Tiểu Linh Ngư !

Nhưng hấn nuôi mộng rõ rệt, tài nghệ gì hấn mà mong đánh trúng mặt Tiểu Linh Ngư ?

Tiểu Linh Ngư đưa hai tay lên, kẹp cổ tay hấn, rồi từ từ khép lại.

Chàng khép nhẹ, chậm chậm, nhưng hấn tử nghe đau quá, cổ vùng vẫy, cố giật ra, song cổ tay vẫn bị kẹp cứng, như dính liền với hai ngón tay, nguy hơn nữa, là hai ngón tay không nhúc nhích chút nào, như một đôi gong kèm, đóng cứng vào một chỗ.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người mắng ai nào ? Trong hai chúng ta, kẻ nào là vô lại nào ?

Hấn tử xuất hận, trán đổ mồ hôi hạt, hấn kêu lên rối rít:

- Tôi ! Tôi là vô lại... tôi là một tên khốn nạn, hạ đánh đá. Tôi, thiếu gia ơi ! Thiếu tổ tông ơi ! Tha tôi đi, tha cho tên vô lại này đi, tiểu tổ tông ! Tôi tình nguyện trao hết số tiền trong túi này cho tiểu tổ tông chi dụng !

Tiểu Linh Ngư lại cười hì hì:

- Ta chỉ cần người đáp mấy câu hỏi của ta, đáp cho đúng sự thật, chẳng những ta không lấy túi tiền của người, mà không chừng ta còn cho thêm cho đầy túi đó nữa. Người nghĩ, được như vậy, có thích không nào ?

Hán tử kêu lên:

- Thích ! Thích lắm ! Thích ghê đi ...

Tiểu Linh Ngư trước khi hỏi, bóp mạnh hai ngón tay một chút, hán tử nhăn nhó mặt, mồ hôi lại rớt, độp độp.

Rồi chàng hỏi:

- Người biết Thiên Hương Đường, Địa Linh Trang ở đâu chứ ?

Hán tử đáp nhanh:

- Nếu tôi không biết, thì tại vùng này còn ai biết chứ ?

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Triệu trang chủ là người thế nào ?

Hán tử đáp:

- Triệu trang chủ là tay cự phú, lại giao đường khắp bốn biển năm hồ, người trong hắc bạch lưỡng đạo đều có nhờ vả lão ta, có thể cho rằng lão ta là bá chủ vùng này. Nhưng từ ngày Đoàn Hiệp Phì về đây, dựng cơ, lập nghiệp, thì lão sa sút dần dần, bao nhiêu công cuộc làm ăn lần hồi về tay Đoàn Hiệp Phì hết. Lắm lúc, lão ta muốn động võ, nhưng khổ nỗi Đoàn Hiệp Phì có nuôi vô số võ sư bảo vệ, thành thử Triệu trang chủ không dám sanh sự. Thực ra thì hai đảng đều có võ sư, song cái đám võ sư bên Đoàn Hiệp Phì có danh vọng khá cao, bọn võ sư bên họ Triệu có ý gồm, cho nên Triệu trang chủ thì muốn khai chiến, mà bọn võ sư của lão ta lại tìm cách thoát chết.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, lẩm nhẩm:

- Phải rồi ! Cho nên, Triệu Hương Linh mới thỉnh Thiết Vô Song đến, cốt mượn oai danh của lão Thiết trấn áp bọn võ sư của Đoàn Hiệp Phì ! Không ngờ lão ta lại bị lợi dụng !

Hán tử nào có hiểu gì những lời của Tiểu Linh Ngư ?

Hắn van cầu:

- Thiếu gia ! Tiểu tử tòng ! Bây giờ tiểu tử tòng buông tay được rồi sao chứ ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Suốt ngày, người rảo đông rảo tay, khi đầu đường lúc cuối phố, chẳng nơi nào người không đến, hẳn là người biết tất cả những hang cùng ngõ hẻm trong vùng này, thì có thể người rất quen thuộc bọn người trong Triệu gia trang. Người hãy dẫn ta đến đó, giới thiệu với một người nào mà người quen nhất, người nói làm sao cho người đó bằng lòng chứa chấp ta trong trang độ một hôm thôi. Người làm được vậy, ta sẽ thưởng người ba trăm lượng bạc. Người bằng lòng hay không ?

Còn gì nữa mà hẳn chẳng bằng lòng ? Với ba trăm lượng, chẳng những hẳn có thể nghỉ móc túi một thời gian mà hẳn còn cưới được một người vợ vào hạng khá !

o0o

Một trang viện như Triệu gia trang, chiếm một địa diện rộng lớn, tất nhiên sự kiểm soát không làm sao được chu đáo, cho nên người thì đông, người lại hỗn tạp, rỗng rần lẫn lộn.

Có thể bảo trong trang, mọi hạng người đều có đại diện cả, từ đường côn đàng điếm, đến gian manh, ngu dại, xảo trá, chất phác

Dĩ nhiên bọn hạ đẳng cùng lưu chiếm đa số, thì gã hán tử chuyên nghề móc túi kia, có người quen trong trang viện cũng chẳng phải là sự lạ.

Tiểu Linh Ngư vào đó rồi, bằng mấy câu thôi, chàng cũng đủ mua chuộc một số người, gia dĩ chàng chịu khó chi tiền rộng một chút, mua vò rượu, mua thịt cá, đãi kẻ này, tặng kẻ kia, còn ai mà chẳng thích chàng ?

Đừng nói là chỉ ở tại đó một hôm, giả như chàng cao hứng, ở mãi mãi cũng chẳng gặp một trở ngại nào.

Cho nên khoảnh khắc sau, chàng đã trở thành bằng hữu của bọn đó.

Điều làm cho Tiểu Linh Ngư kinh dị là sáng sớm hôm đó Triệu Hương Linh thức dậy, ra đại sảnh ngồi, thần sắc của lão ta như phấn khởi hơn lúc nào hết.

Trên gương mặt của lão, chẳng có vẻ gì chứng tỏ trong đêm lão trải qua những cơn sợ hãi đến chết người.

Mà dù lão có trải qua một đêm an tường đi nữa, thì dù sao lão cũng có uống quá nhiều rượu, ít nhất thần sắc của lão cũng còn phảng phất sự nhọc mệt sau một đêm thức trắng chứ ?

Lạ thật ! Chẳng lẽ lão có cái thuật dưỡng thần tinh diệu ?

Lão ra đại sảnh rồi, có rất nhiều người đến báo cáo sự việc, toàn là những việc liên quan đến công cuộc doanh nghiệp cả.

Những kẻ đó hẳn là những quản lý, những chủ sự của các ngành sinh hoạt, họ đến báo cáo tình hình, lấy lệnh mới hành động trong tương lai

Mỗi ngày đều có cuộc họp mặt giữa chủ và nhân viên như vậy.

Họ vào, không phải ồ ạt mà vào, tất cả cùng đợi ở bên ngoài, rồi từng người vào, theo một quy lệ, người vào trước ra rồi, người kế mới được vào.

Thỉnh thoảng cũng có khách từ phương xa đến, cũng vào thảo luận với chủ nhân.

Nhưng Triệu Hương Linh từ chối tiếp khách, dù là khách có liên quan đến công cuộc làm ăn, vào buổi sáng, cho nên tất cả những khách nào xin vào gặp chủ nhân vào giờ giấc đó đều bị khước từ, và hẹn lại một giờ khác trong ngày.

Cho nên, dần dần sự kiện đó trở thành thông lệ, và gia nhân có phận sự tiếp khách chẳng dám đưa khách vào buổi sáng nữa.

Chỉ còn lại cái đám thuộc viên thôi.

Tiểu Linh Ngư nhờ hỏi dò nơi những tân bằng hữu của chàng trong trang viện, mới biết được rõ ràng như vậy.

Chàng mỉm cười, thốt:

- Chỉ sợ có một hạng khách mà Trang chủ các người có muốn từ khước, cũng chẳng làm sao từ khước được !

Tên gia nhân đó làm sao hiểu được cái thâm ý của Tiểu Linh Ngư ngụ trong câu nói, hẳn mỉm cười như chàng đáp:

- Chẳng lẽ có người dám ngang nhiên xông xáo tại Thiên Hương Đường, Địa Linh Trang à ? Thôi đi, người chẳng hiểu quy củ tại đây thì đừng đoán mò làm gì ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Giả như khách là Đoàn Hiệp Phi ?

Tên gia nhân xì một tiếng:

- Cái con heo mập đó sẽ có ngày bị chủ nhân ta chọc tiết chia thịt cho toàn thể người trong trang đánh chén !

Tiểu Linh Ngư lại chớp mắt:

- Thì ra, trang chủ của người có hận thù gì với Đoàn Hiệp Phì ?

Tên gia nhân cười lớn:

- Đúng ra doanh nghiệp của trang chủ ta phải được thịnh vượng lắm, nhưng cái lão mập đó bỗng dưng từ đâu đến, gỡ mọi thủ đoạn, phá hoại sinh ý của trang chủ ta, cho nên bên này thì suy yếu dần dần, mà bên Đoàn Hiệp Phì thì càng ngày càng phát đạt lên !

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Họ Đoàn phá hoại như thế nào ?

Tên gian nhân cao giọng:

- Lão ấy biết nơi nào có cửa hàng của trang chủ ta là lập tức mở cửa hàng đối diện, cạnh tranh, lão dụ xem chủ nhân của ta giao du với khách hàng nào, lão liền tìm cách mua chuộc khách hàng đó, bằng mọi giá, khiến người ta bỏ rơi dần dần trang chủ ta, để giao dịch với lão. Người biết chứ, chủ nhân mà suy vi thì gia nhân cũng nghèo luôn, cho nên lão Đoàn Hiệp Phì phá hoại trang chủ ta, có khác nào dồn bọn ta vào cảnh đói khát ? Trang chủ suy vi, chứ không đói khát, chính bọn ta mới là thành phần chịu ảnh hưởng nặng ! Trang chủ thù lão một, bọn ta thù lão mười !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Thì ra thương trường cũng như chiến trường ! Thù nhân trên chiến trường, không thâm hiểm bằng thù nhân trong thương trường.

Tên gia nhân trầm giọng:

- Những thủ đoạn của Đoàn Hiệp Phì đê tiện quá, lão ấy đúng là con vật chứ chẳng phải con người !

Triệu Hương Linh tiếp xong bọn quản lý, chủ sự, chững như hôm nay lão ta tháo tháo cho qua, không chú ý lắm như mọi hôm, sau đó lão dặn gã hầu trà:

- Xem các vị khách đã thức dậy chưa, nếu thức rồi, người mời họ đến đại sảnh, uống trà có thể ta đến đó gặp họ

Tiểu Linh Ngư rảo bước đi lần về phía đại sảnh, từ xa xa, bên ngoài cửa sổ nhìn vào, chàng thấy có mặt Thiết Vô Song và La Tam, La Cửu.

Cả ba đang đàm luận về sự kiện xảy ra trong đêm.

Tiểu Linh Ngư tìm một chỗ vừa thuận tiện theo dõi mọi diễn tiến, vừa kín đáo ngồi xuống đó, lẩm nhẩm:

- Nếu ta đoán không lầm, thì hẳn là phải đến trong chốc lát !

oOo

Cái gì phải đến ? Ai phải đến ?

Chàng đoán trong chốc lát, những cái đó đến ngay.

Từ bên ngoài cổng trang, có tiếng thốt vang lên oang oang:

- Yêu cầu đưa danh thiếp này vào cho quý trang chủ, và nói thêm là có tại hạ đến bái phỏng !

Người giữ cửa đáp:

- Xin lỗi quý khách vậy bốn trang chủ trước giờ ngọ, chẳng bao giờ ...

Tiểu Linh Ngư nghe âm thanh đó, vừa khấn trương mà cũng vừa hoan hỉ, lẩm nhẩm:

- Đến ! Đến rồi ! Quả nhiên là đến rồi !

Tên giữ cửa hấp tấp chạy vào đại sảnh, trình danh thiếp với chủ nhân.

Triệu Hương Linh nhìn qua danh thiếp, thần sắc thoáng biến đổi, kêu lên:

- Giang Nam đại hiệp Giang Biệt Hạc đến đây !

Thiết Vô Song đứng lên liền, chưa kịp nói gì, bên ngoài có tiếng cười sang sảng, rồi một câu hỏi vang tiếp, oang oang:

- Giang Biệt Hạc cầu kiến trang chủ, chẳng lẽ trang chủ từ khước ?

Thiết Vô Song và Triệu Hương Linh bước ra, Giang Biệt Hạc đã lên khỏi mấy nấc thêm, sắp sửa vào đến cửa đại sảnh.

Sau lưng Giang Biệt Hạc còn có một thiếu niên, phong tư cực kỳ tuấn nhã.

Cuối cùng, là bốn đại hán khiêng một chiếc kiệu nhỏ, rèm kiệu buông kín, chẳng biết ai ở trong kiệu đó.

Triệu Hương Linh vội vòng tay chào:

- Không hay sớm có Giang đại hiệp đến đây, thành thất lễ, xin đại hiệp miễn cho cái lễ tiếp nghinh !

Giang Biệt Hạc mỉm cười:

- Bọn tại hạ đến đây trong nhà này, hẳn là không hợp túc rồi vậy ! Mong trang chủ thứ cho !

Triệu Hương Linh không nói gì.

Mà sự thật thì lão ta dám nói gì chứ ? Lão mời khách ngồi, Giang Biệt Hạc thì luôn luôn cười nói, còn gã thiếu niên kia thì gương mặt mất tự nhiên, bởi màu xanh hiện lên rõ rệt, cái màu xanh do biến động tâm tư mà có chứ chẳng phải vì khí huyết bầm sinh cố hữu.

Ngồi xuống xong, thiếu niên nhìn Giang Biệt Hạc, Giang Biệt Hạc nhìn thiếu niên.

Một cái nhìn có ý nghĩa lăm lăm, và cái ý nghĩa đó hẳn không là cái ái đối với Triệu Hương Linh rồi.

Dù muốn dù không, Triệu Hương Linh cũng phải chịu đựng cuộc tiếp xúc này, bởi lão ta còn biết ủy thác cho ai ?

Và trước cái vẻ lạnh lùng gần như mai mả của thiếu niên, trước cái thần nhiên gần như khinh miệt của Giang Biệt Hạc, Triệu Hương Linh nghe luồng điện lạnh tuần du khắp cơ thể, điện lạnh cứ liên tục tuần du, lão cứ liên tục rùn mình.

Nhưng, chẳng lẽ khách ngồi rồi, chú lại nín thinh, vả lại khách vừa buông câu tạ lỗi, khách thủ lễ thì chủ cũng phải xử đẹp một chút chứ ?

Triệu Hương Linh cố gượng cười, hỏi:

- Vị huynh đài này ...

Lão ta hỏi về thân thế của thiếu niên.

Thiếu niên không đáp, Giang Biệt Hạc đáp thay:

- Hoa công tử ! Hoa Vô Khuyết công tử !

Lão ta buông nhẹ, với giọng lạnh nhạt, song ba tiếng Hoa Vô Khuyết gây chấn động màn tai của bọn Thiết Vô Song, La Tam, La Cửu và Triệu Hương Linh.

Bởi, gần đây cái tên Hoa Vô Khuyết bắt đầu vang dội trên giang hồ, có người biết hẳn xuất thân từ Di Hoa Cung, có người không biết điều đó, chỉ nghe nói hẳn có võ công trác tuyệt.

Đủ biết, dù không biết thân thế của hẳn, ai ai cũng có ý gờm một kẻ tuổi ít mà nhiều tài.

Thiết Vô Song đảo mắt nhìn quanh một vòng, điểm một nụ cười thốt:

- Thế ra, hôm nay lão phu được cái hân hạnh tiếp xúc với thiếu niên anh tuấn, có tài nghệ cao vời ! Hoa công tử là rồng, là hạc giữa đám thế nhân, trong thiên hạ ngày nay, thành tựu sớm như Hoa công tử, dễ có mấy tay !

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Hân hạnh ! Hân hạnh !

Triệu Hương Linh cười nhẹ, chen vào:

- Đây là Thiết lão tiền bối, hẳn hai vị cũng có nghe danh... Còn kia là anh em họ La...

Lão ta giới thiệu anh em La Tam La Cửu, dĩ nhiên lão có thói phòng một vài điểm, bắt buộc đối tượng phải quan tâm.

Giới thiệu rồi, lão ta nhìn thoáng qua thần sắc của Hoa Vô Khuyết, chờ xem một biến đổi.

Nhưng, Hoa Vô Khuyết điềm nhiên, mừng tượng vừa nghe nói đến một tiểu tốt vô danh nào, ở cái chốn rừng sâu núi thẳm nào tận miền quan ngoại, có những sắc tộc thiểu số còn giữ lối sống man rợ.

Thực ra, Hoa Vô Khuyết không khinh thị con người một cách lộ liễu như vậy. Bình sanh, hẳn chuyên về nội tâm hơn ngoại diện, hẳn giữ kín tâm tư, và đối với bất kỳ ai, hẳn cũng biểu hiện một thần thái duy nhất, là thản nhiên, là ôn hoà, tròn lẽ độ.

Sở dĩ hôm nay hẳn có những hiện lộ hơi khác thường, là vì tâm hồn của hẳn xa vắng, vào đây hẳn dùng mắt dùng mũi, chứ không dùng tai, nên hẳn có nghe rõ ràng ai nói những gì với hẳn đâu ?

Trong khi Thiết Vô Song cất tiếng, trong khi Triệu Hương Linh nói lời, thì hẳn đang bận dùng mũi ngửi không khí, tìm một mùi vị chi đó và óc hẳn đang vận động, tìm hiểu qua điều khám phá do mũi, do mắt.

Cho nên hắn có nghe gì, để chỉnh sắc diện theo đúng không khí của cuộc tiếp xúc ?

Bỗng hắn phát nhẹ ống tay áo, rồi hắn đứng lên rời bàn.

Người ta chỉ kịp trông thấy một bóng người chộp lên rồi hắn vào gian phòng bên cạnh đại sảnh.

Không ai biết được hắn giở thân pháp nào di chuyển nhanh vào đó.

Mọi người chưa hết bàng hoàng, hắn lại trở ra, tay có cầm mấy món thuốc.

Mặt hắn trắng nhợt hơn trước, giọng nói của hắn run run:

- Quả nhiên ! Ở tại đây ?

Triệu Hương Linh thực thà:

- Thuốc đó của Hoa công tử phải không ? Tại hạ chẳng biết kẻ nào bỗng đứng lại đưa hết về đây như vậy. Đêm qua...

Giang Biệt Hạc nhếch môi, nhưng không cười, mà cũng chẳng phải bĩu, lão chặn lời Triệu Hương Linh:

- Chẳng lẽ thực tình trang chủ không biết ai chuyển vận số thuốc đó về đây à ?

Triệu Hương Linh quay nhìn lão rồi nhìn trở lại Hoa Vô Khuyết, nhận ra sự tình cực kỳ nghiêm trọng rồi.

Tự nhiên, lão cố vớt vát lại, may ra Hoa Vô Khuyết và Giang Biệt Hạc nghiên cứu kỹ trường hợp này, giải hộ niềm oan cho lão.

Lão hỏi:

- Việc chi thế, hai vị ?

Giang Biệt Hạc điềm nhiên:

- Rất giản đơn ! Có người hạ độc hãm hại phu nhân của Hoa công tử, rồi mua tất cả số lượng thuốc giải trong những dược phòng quanh vùng. Một số thuốc dồn đống quá nhiều như vậy, lẽ nào trang chủ không suy ra nguyên ủy chứ ?

Triệu Hương Linh đã già mà vẫn còn ngây thơ, chẳng rõ vì sợ mà lão ngây thơ hay vì sự thật ?

Lão ạ lên một tiếng, buột miệng kêu lên:

- Kẻ ấy định dứt sanh lộ của Hoa phu nhân !

Giang Biệt Hạc bây giờ mới cười, song nụ cười hàm chứa cái vẻ vừa lạnh vừa mỉa:

- Thì vậy rồi ! Và chắc trang chủ cũng biết kẻ hạ độc và người mua thuốc phải là một tay ít ra cũng có liên quan với nhau nếu là hai riêng biệt ?

Triệu Hương Linh vẫn ngây thơ:

- Tự nhiên !

Giang Biệt Hạc lại cười:

- Thì vậy rồi !

Triệu Hương Linh trầm tư một chút, đột nhiên biến sắc mặt, kêu lên thất thanh:

- Những bao thuốc đó toàn là giải dược ?

Giang Biệt Hạc điềm nhiên:

- Thì vậy rồi !

Triệu Hương Linh đứng lên liền:

- Nhưng tại hạ hoàn toàn chẳng biết chi cả ! Trong đêm rồi, có kẻ đưa số thuốc đó đến đây.

Giang Biệt Hạc buông gọn:

- Ai ?

Triệu Hương Linh bối rối:

- Tại hạ nào biết là ai ? Bỗng dưng mà có kẻ chuyển vận số thuốc đó đến đây...

Giang Biệt Hạc hừ lạnh:

- Không biết là ai ? Bỗng dưng có người đưa đến ? Làm gì có cái việc vô lý như thế ? Trên đời này có ai không duyên không cớ, mang vật đến nhà kẻ khác rồi bỏ đó, bất chấp sự ý tứ của chủ gia ! Trang chủ nói khó nghe quá. Giang Biệt Hạc này có phải là trẻ nít lên năm lên ba đâu !

Trừ Tiểu Linh Ngư, trừ người trong cuộc chắc chắn là trên đời này, chẳng một ai tin được lời nói của Triệu Hương Linh !

Cho nên trên thế gian có biết bao nhiêu trường hợp ngay ngay tình mà gian lý ?

Và vì con người hầu như càng ngày càng xa rời nhân đạo, ít ai chịu xét đến oan tình, và cứ lý mà phê phán.

Bảo sao chẳng có những uất hận ? Và nhiều uất hận chồng chất biến thành những trái nổ, phá tan thanh bình !

Thiết Vô Song đứng lên, cao giọng thốt:

- Lão phu dám lấy danh dự mình bảo chứng cho lời nói của Triệu trang chủ. Đúng là có kẻ vô duyên cố, chuyển vận số thuốc đó đến đây, Triệu trang chủ cũng chẳng biết kẻ đó là ai !

Giang Biệt Hạc liếc xéo Thiết Vô Song cười nhạt:

- Nếu Triệu trang chủ không biết, thì hẳn các hạ biết !

Thiết Vô Song nổi giận:

- Các hạ... các hạ nói gì ?

Giang Biệt Hạc lại cười lạnh, quay mặt nhìn nơi khác, không đáp.

- o O o -